

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 24/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 24/2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 5 Nt 4/2018 z 25. júna 2018 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, keď nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), v ktorého rámci došlo k odsúdeniu sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 121/2013 z 13. februára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 15/2014 z 30. apríla 2014 (ďalej len „pôvodné konanie“). Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 24/2018 z 28. augusta 2018 tak, že zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v konaní pred okresným súdom sa domáhal obnovy konania s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. decembra 2017 sp. zn. 6 Tdo 80/2017 a nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 310/2017-34 z 31. augusta 2017, ktorým bolo konštatované porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom u pôvodne spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluobžalovaný“) tým, že sťažovateľovi a spoluobžalovanému bol v pôvodnom konaní ustanovený ex offio spoločný obhajca. Sťažovateľ je toho názoru, že ak bolo právo na obhajobu porušené na strane pôvodne spoluobžalovaného, muselo byť toto právo počas celej doby trestného konania porušené aj na jeho strane, čo ako dôkaz o porušení práva na obhajobu sťažovateľa okresnému súdu nebol známy a čo samo osebe môže odôvodniť

iné rozhodnutie o jeho vine a treste. Sťažovateľ ďalej uviedol, že záujmy oboch obžalovaných si odporovali už v prípravnom konaní. Sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý nepovažoval za novú a skôr neznámu tú skutočnosť, že spoluobžalovanému bol v pôvodnom konaní ustanovený ex offio spoločný obhajca.

4. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom krajský súd uvádza, že po preskúmaní uznesenia okresného súdu a podanej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu bolo v súlade so zákonom. Krajský súd ďalej uviedol, že je nesporné, že bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vzťahujúci sa na túto okolnosť, že rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj nálezom ústavného súdu bolo vyslovené porušenie práva na obhajobu u spoluobžalovaného tým, že bol jemu, ako aj sťažovateľovi ustanovený ten istý obhajca a že v konaní boli protikladné výpovede zo strany oboch obžalovaných. Táto skutočnosť tak, ako to už poukázal okresný súd, však bola súdu, resp. orgánom činným v prípravnom konaní známa už v prípravnom konaní. Táto okolnosť nie je neznámou okolnosťou a nie je dôvod na to, aby vzhľadom na túto okolnosť bola povolená obnova konania. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, na ktoré poukázal. Krajský súd sa rovnako stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého porušenie práva obhajoby u sťažovateľa je možné napadnúť a domáhať sa zrušenia rozsudku iba dovolaním.

5. Podľa názoru sťažovateľa sa v napadnutom rozhodnutí krajský súd nevysporiadal s dôvodmi a námietkami sťažovateľa, ktoré uviedol vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Namietal, že neboli splnené procesné podmienky na to, aby mohla byť matka sťažovateľa v konaní pred okresným súdom vypočutá ako svedok, keďže na verejnom zasadnutí 25. júna 2018 bola prítomná ako verejnosť a súd jej nedoručil ako svedkovi predvolanie ani upovedomenie o konaní verejného zasadnutia 25. júna 2018.

6. Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom v napadnutom konaní, uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti na ďalšie konanie, prizná mu finančné zadost'učinenie 5 000 € a trovy právneho zastúpenia 325,42 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Ústavný súd ustálil, že predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že zamietol sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa.

11. Hlavné námietky sťažovateľa spočívajú v nesúhlase s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v opakovanom poukazovaní na splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania, osobitne na nezákonnom postupe a nezákonnom výsluchu matky sťažovateľa na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo 25. júna 2018, a poukazovaním na novú okolnosť, že rozsudkom najvyššieho súdu aj nálezom ústavného súdu bolo vyslovené porušenie práva na obhajobu u spoluobžalovaného tým že bol jemu a sťažovateľovi ustanovený ten istý obhajca, hoci ich výpovede boli protikladné. Podľa záverov krajského súdu však tieto skutočnosti boli súdu známe už v prípravnom konaní, a preto nie je dôvod na to, aby bola povolená obnova konania.

III.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy

12. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu zároveň došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté

meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania.

14. Sťažovateľ sa fakticky ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia krajského súdu ako všeobecného súdu. Zo strany sťažovateľa pritom ide o opakovanie námietok uvedených v jeho sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu, s ktorými sa krajský súd jednotlivito argumentačne vyrovnal v napadnutom rozhodnutí. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

15. Nie je dôvod na doslovné reprodukovanie záverov krajského súdu, ktorý v napadnutom uznesení presvedčivo reagoval na námietky sťažovateľa a uviedol, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo možné na základe ním tvrdených skutočností napadnúť dovolaním.

16. Skutkové a právne závery krajského súdu sú ústavne udržateľné. Úvahy krajského súdu o tom, prečo u sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu nedošlo k naplneniu podmienok na povolenie obnovy konania, postačujú na vyrovnanie sa s argumentáciou sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti. Nemožno v žiadnom prípade uvažovať o nedostatočnom odôvodnení. Právne závery krajského súdu majú racionálny základ. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

17. Z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Sťažostná argumentácia nedokázala spochybnit' žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté rozhodnutie, a preto medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím nebola zistená žiadna príčinná súvislosť, čo vedie k odmietnutiu ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

19. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Ústavná sťažnosť bola podaná až po právoplatnom skončení konania. Vzhľadom na charakter namietaného porušenia základného práva v čase podania ústavnej sťažnosti už nedochádzalo k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavná sťažnosť v tejto časti nemôže naplniť svoj účel. Okrem toho je zrejmé, že postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu bol efektívny a sústredený. Tento postup nevedol k priet'ahom v konaní, keďže okresný súd návrh na obnovu konania zamietol uznesením z 25. júna 2018 a krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol už 28. augusta 2018. Preto postupom krajského súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy

20. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z obdobných dôvodov ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa opomína akúkoľvek súvislosť s možnosťou porušenia jeho označených základných práv a takúto súvislosť nezistil ani ústavný súd. Preto sťažnosti sťažovateľa aj v tejto časti ústavný súd nevyhoviel.

21. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených článkov ústavy, ústavná sťažnosť sťažovateľa je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu